Φως Ιλαρόν

Μηνιαία Έκδοση της Ενορίας Αγίου Γεωργίου Περιβολίων Ρεθύμνου. Έτος 4ο, φ. 40. Ιανουάριος 2016

Καύση νεκρών - Ομοφυλοφιλία: Δυο θέματα σύγχρονου προβληματισμού

Το σύμφωνο συμβίωσης, η ομοφυλοφιλία, το κράτος και η Ορθόδοξη Εκκλησία

Ανακοίνωση του Παγκρητίου Συνδέσμου Θεολόγων, 31.12.2015
Πηγή: http://theologoi-kritis.sch.gr/

Ως εκπαιδευτικοί, θεολόγοι, ορθόδοξοι χριστιανοί και Έλληνες πολίτες, παρακολουθούμε με ανησυχία τα τελευταία χρόνια τον ηθικό αποπροσανατολισμό της κοινωνίας μας.

Η ανθρώπινη επικοινωνία γίνεται πλέον μέσω κινητών τηλεφώνων και σελίδων κοινωνικής δικτύωσης· οι εξοντωτικοί ρυθμοί και οι συνθήκες εργασίας αποξενώνουν τα μέλη των οικογενειών· η νέα γενιά διασκεδάζει με κινηματογραφικές και τηλεοπτικές παραγωγές, μουσική και ηλεκτρονικά παιχνίδια, που προάγουν τη βία και την παράνοια, όταν δεν εξοικειώνουν με τη μαύρη μαγεία και το σατανισμό... Ο θεσμός του γάμου έχει διασυρθεί, οι ελεύθερες και εφήμερες σεξουαλικές σχέσεις διαφημίζονται σε βαθμό πλύσης εγκεφάλου, οι σύζυγοι τείνουν να υποκατασταθούν με «συντρόφους», που αποκτούν παιδιά και κατόπιν διαλύουν τον ερωτικό τους σύνδεσμο και συνδέονται με άλλους, με τους οποίους αποκτούν άλλα παιδιά κ.ο.κ.

Η κατάθλιψη, τα τροχαία ατυχήματα, οι εξαρτήσεις (πλέον και από την εικονική πραγματικότητα του διαδικτύου) και ο καρκίνος (που η εξάπλωσή του φαίνεται να οφείλεται κατά βάσιν σε ανθρωπογενείς παράγοντες) συντρίβουν, εξουθενώνουν και τελικά εξολοθρεύουν τον άνθρωπο. Και όλα αυτά, χωρίς να συνυπολογίσουμε τα δυσβάστακτα οικονομικά μέτρα των τελευταίων ελληνικών κυβερνήσεων, την ανεργία και τη διαφαινόμενη παντοδυναμία των διεθνών εταιριών και των τραπεζών, μπροστά στις οποίες το κράτος μοιάζει να αδυνατεί ή - χειρότερα - να αρνείται να προστατεύσει τους πολίτες του.

Το σύμφωνο συμβίωσης, που νομοθετήθηκε στη χώρα μας τα τελευταία χρόνια, ούτως ή άλλως αποδεικνύει ότι το ελληνικό κράτος δεν αποδίδει πλέον οποιαδήποτε αξία στο θεσμό της οικογένειας. Οι κύκλοι συμφερόντων, που ελέγχουν τη ζωή μας, δεν επιθυμούν ανθρώπους δεμένους με δεσμούς αγάπης σε υγιείς και ισορροπημένες οικογένειες, αλλά μονάδες, ανυπεράσπιστες και ανερμάτιστες. Η επέκταση του συμφώνου συμβίωσης στα ομόφυλα ζευγάρια απλώς συνιστά ένα βήμα παραπέρα στην αλλοτρίωση του ανθρώπινου προσώπου και της ανθρώπινης κοινωνίας, που μοιάζει πλέον όλο και περισσότερο με τα βιβλικά Σόδομα, όπου όχι μόνο υπήρχε ομοφυλοφιλία, αλλά οι άνθρωποι είχαν διαφθαρεί τόσο πολύ, ώστε να χάσουν κάθε σχέση με το Θεό και να στραφούν εναντίον Του.

Σύμφωνα με τη χριστιανική διδασκαλία, **η θεώρηση της ομοφυλοφιλίας ως «υγιούς» και «φυσιολογικής» ερωτικής επιλογής αποτελεί απάτη, με θύματα πρωτίστως τους ίδιους τους ομοφυλόφιλους αδελφούς μας** και, κατ' επέκτασιν, όλους εκείνους που πιθανόν να εξωθηθούν στην ομοφυλοφιλία παραπλανημένοι από τη σχετική διαφήμιση. Η απάτη αυτή, κατά τη γνώμη μας, εξυπηρετεί μόνο τα συμφέροντα των αθέατων συσπειρώσεων που υποδουλώνουν και εκμεταλλεύονται τους ανθρώπους.

Η Ορθόδοξη Εκκλησία, όταν χαρακτηρίζει μια πράξη ή μια στάση ζωής ως αμαρτία και πάθος, **δεν το κάνει για να καταδικάσει τον άνθρωπο, αλλά για να τον καλέσει να απελευθερωθεί από αυτό και να προστατεύσει τον εαυτό του** από τις ολέθριες συνέπειες, που με βεβαιότητα θα του προκαλέσουν οι πράξεις και οι επιλογές του. Η Εκκλησία δεν είναι δικαστήριο, αλλά καταφύγιο, και οι άγιοι διδάσκαλοι του χριστιανισμού δεν είναι ηθικιστές κατήγοροι, αλλά σοφοί και στοργικοί θεραπευτές της ανθρώπινης ψυχής από τα τραύματα, που ο ίδιος ο άνθρωπος από αδυναμία προκαλεί στον εαυτό του.

Τούτο δεν αφορά μόνο στο πάθος της ομοφυλοφιλίας, αλλά σε όλα τα πάθη, από τα οποία υποφέρει ο καθένας μας και τα οποία μας κάνουν να πληγώνουμε τον εαυτό μας και τους άλλους.

Οι άνθρωποι δεν έχουμε μόνο πάθη και ελαττώματα, αλλά και αρετές. Ένας ομοφυλόφιλος δεν απορρίπτεται ως πρόσωπο· προειδοποιείται όμως με σεβασμό ότι οι επιλογές του τον απομακρύνουν από την αληθινή αγάπη και την αληθινή χαρά, πράγμα που συμβαίνει συχνά και στους ετεροφυλόφιλους εξαιτίας άλλων παθών και για άλλους λόγους. Κανείς μας δεν είναι αναμάρτητος, ούτε δικαστής των αδελφών του. Μόνο ο Ιησούς Χριστός είναι αναμάρτητος, ο Οποίος «δεν ήρθε για να κρίνει, αλλά για να σώσει τον κόσμο» (*Ιω*. 12, 47).

Ακόμη και εκείνοι που εξαπατούν και εκμεταλλεύονται τους ανθρώπους (δεν αναφερόμαστε στους ομοφυλόφιλους αυτή τη στιγμή) είναι προσκεκλημένοι από τον Ιησού Χριστό και την Εκκλησία, που Εκείνος ίδρυσε, να μετανοήσουν, αν θέλουν, και να σωθούν.

Υπό τις παρούσες συνθήκες της ηθικής και πνευματικής σύγχυσης και της ενορχηστρωμένης παραπληροφόρησης, που κυριαρχούν γύρω μας, θα πούμε μόνο τούτα:

Παρακαλούμε το ελληνικό κράτος, του οποίου είμαστε πολίτες και εκπαιδευτικοί λειτουργοί, να συμπεριφερθεί συνετά και να προστατεύσει τον άνθρωπο και την οικογένεια (λαμβάνοντας πραγματικά μέτρα για την προάσπισή τους), αντί να τα υπονομεύει· ιδιαίτερα η θεσμοθέτηση της υιοθεσίας παιδιών από ομόφυλα ζευγάρια (όσο κι αν τα αγαπούν) με θλίψη επισημαίνουμε ότι θα δυναμιτίσει την ψυχική ισορροπία ανυπεράσπιστων υπάρξεων.

Θέλουμε να πούμε στους ομοφυλόφιλους συνανθρώπους μας και σε κάθε άνθρωπο ότι η Εκκλησία είναι καταφύγιο για όλους. Η μετάνοια, η εξομολόγηση, η συμμετοχή στη Θεία Ευχαριστία είναι αυθεντικές προτάσεις ζωής. Όταν οι λανθασμένες επιλογές στη ζωή πληγώνουν, ο Χριστός και η Εκκλησία είναι η μόνη διέξοδος, ως η μόνη «οδός, αλήθεια και ζωή». Στην παραβολή του ασώτου υιού, η οποία είναι ένα από τα σημαντικότερα και ανθρωπιστικότερα κείμενα της παγκόσμιας γραμματείας, αντιδιαστέλλεται η αλλοτρίωση λόγω της προσκόλλησης σε φθαρτές και εφήμερες σχέσεις από τη συμμετοχή στο αιωνίως εόρτιο δείπνο της βασιλείας του Θεού. Στο δείπνο αυτό όλοι είναι καλεσμένοι, ενώ η επιστροφή και η συμμετοχή κάθε ανθρώπου σε αυτό είναι γεγονός χαράς στον ουρανό και τη γη.

Με αγάπη Χριστού
Παγκρήτιος Σύνδεσμος Θεολόγων

Εκκλησία, κοινωνία, ομοφυλοφιλία και ρατσισμός

Δυστυχώς, είναι αλήθεια ότι **η κοινωνία πάντα έχει έντονο το στοιχείο της βίας και του ρατσισμού.** Τους ομοφυλόφιλους οι περισσότεροι άνθρωποι τους περιθωριοποιούν και τους κοροϊδεύουν, χωρίς να τους έχουν φταίξει σε τίποτα. Έχουμε ακούσει οι ίδιοι δυο «καθώς πρέπει» κυρίους (συγχωρεμένοι να ’ναι) να ειρωνεύονται ιερέα της πόλης μας, που μνημόνευσε υπέρ αναπαύσεως το όνομα νεκρού ομοφυλόφιλου συμπολίτη μας, τον οποίο η κοινωνία είχε περιθωριοποιήσει, παρόλο που ο ίδιος είχε δώσει μεγάλο ηθικό αγώνα στη ζωή του και ίσως να είναι και άγιος τελικά. Είχε αγωνιστεί βέβαια ενάντια στο πάθος του, όπως κάποιος άλλος αγωνίζεται ενάντια σε άλλα πάθη, στην πορνεία, την απληστία, τη βίαιη συμπεριφορά, τον εγωισμό, το μίσος, ό,τι έχει ο καθένας τέλος πάντων, που πρέπει ν’ αγωνιστεί εναντίον του. Εκείνος είχε αγωνιστεί ενάντια στην ομοφυλοφιλία του, λόγω της οποίας είχε για χρόνια μετατραπεί σε «αρσενική πόρνη»… Ξέφυγε από αυτό, αλλά δεν ξέφυγε από την κοροϊδία της κοινωνίας, που αδιαφορούσε

για τους αγώνες του.

Ρατσιστική είναι η κοινωνία και ενάντια στους χριστιανούς: ένας πραγματικός χριστιανός, δηλαδή άνθρωπος που αγαπά και συγχωρεί όλο τον κόσμο, αντιμετωπίζεται συνήθως ως ανόητος. Ένα παιδί ή έφηβος, που πιστεύει στο Χριστό, πηγαίνει στην εκκλησία, προσεύχεται, εξομολογείται, νηστεύει, μεταλαβαίνει και συμπαραστέκεται με αυτοθυσία στον πόνο των άλλων, κατά κανόνα αντιμετωπίζει ψυχολογικό πόλεμο από φίλους και συγγενείς, για να αλλάξει ζωή και να γίνει «φυσιολογικός», δηλ. θρησκευτικά αδιάφορος. Ένας νέος ή μια νέα που αποφασίζει να γίνει μοναχός ή μοναχή, συνήθως δέχεται τρομακτικό ψυχολογικό πόλεμο από την οικογένειά του/της, ενώ αντιμετωπίζεται από τους φίλους ως πλάσμα παράξενο ή αποτυχημένο.

Δεν είναι λοιπόν «η Εκκλησία» που φέρεται ρατσιστικά προς τους ομοφυλόφιλους, αλλά οι ίδιοι άνθρωποι που κινούνται ρατσιστικά ενάντια στους θερμούς χριστιανούς, κάνουν το ίδιο και ενάντια στους ομοφυλόφιλους. Οι άνθρωποι αυτοί μπορεί να συχνάζουν σε εκκλησίες, αλλά σίγουρα δεν έχουν καταλάβει τι είναι ο χριστιανισμός.

(Ας σημειωθεί ότι σήμερα διεθνώς υπάρχει έντονος ρατσισμός κατά των χριστιανών, σε σημείο να μιλάμε για «χριστιανοφοβία» στη δυτική Ευρώπη και την Αμερική – άνθρωποι χάνουν τη δουλειά τους π.χ. επειδή φοράνε σταυρό).

Η ίδια η Εκκλησία όμως (οι σοβαροί και μερικές φορές και άγιοι διδάσκαλοι της Ορθοδοξίας), όταν λένε πως η ομοφυλοφιλία δεν είναι υγιής συμπεριφορά, πως δεν είναι υγιές να επιτραπεί η υιοθεσία παιδιών από ομοφυλόφιλα ζεύγη ή να καθιερωθεί ένα είδος έγκυρης νομικής συζυγίας ομοφυλόφιλων (όπως το σύμφωνο συμβίωσης, που θεσπίστηκε πλέον, ως γνωστόν), δεν είναι …ομοφοβική, αλλά αγωνίζεται **υπέρ των ομοφυλόφιλων**. Αν η Εκκλησία πει ότι είναι εντάξει να είναι κάποιος ομοφυλόφιλος, ότι δεν υπάρχει αμαρτία ή πάθος, που οδηγεί τον άνθρωπο στη διαστροφή και τελικά τον απομακρύνει από το Θεό, ότι ο γάμος ομοφύλων είναι ίσης αξίας με γάμο ετεροφύλων, απλώς θα λέει ψέματα και θα κοροϊδεύει και τους ομοφυλόφιλους και όλη την ανθρωπότητα γενικά. Το ίδιο και μια Εκκλησία που θα έλεγε πως είναι εντάξει και υγιές να «πηγαίνουν όλοι με όλες», χωρίς το μυστήριο του γάμου και ό,τι αυτό συνεπάγεται (βέβαια ο κόσμος δεν ξέρει καθόλου το νόημα του μυστηρίου του γάμου και εδώ νομίζουμε πως είναι η ευθύνη της Εκκλησίας, που δεν το έχει τονίσει και προστατεύσει όσο πρέπει).

Κάθε άνθρωπος μπορεί να κάνει ό,τι επιλογές θέλει, σε όλους τους τομείς, και στον ερωτικό/σεξουαλικό τομέα. Κανείς δεν έχει το δικαίωμα να λιθοβολήσει κανένα – ούτε τους απεχθείς εγκληματίες, πόσο μάλλον εκείνους που συνάπτουν τέτοιου είδους ερωτικές σχέσεις. Όμως αν όλα τα παραπάνω τα τιτλοφορήσουμε υγιή και φυσιολογικά, λέμε ψέματα στην κοινωνία και στους ίδιους τους ενδιαφερόμενους. Έχουμε τη δυνατότητα να κάνουμε ό,τι θέλουμε. Απλά, δεν οδηγούν όλοι οι δρόμοι στο Θεό. Αυτό δεν είπε κι ο απόστολος Παύλος (*Α΄ προς Κορινθίους*, 6, 12), που θυσίασε τη ζωή του γι' αυτά που αγαπούσε και πίστευε;

Όχι στην ομοφοβία λοιπόν, αλλά όχι και στην προπαγάνδιση της ομοφυλοφιλίας ως φυσιολογικής επιλογής. Και ας μην ξεχνάμε πως κάθε ομοφυλόφιλος αδελφός μας, όπως και κάθε άνθρωπος γενικά, **έχει κι ένα δικαίωμα που δυστυχώς δεν το προστατεύει κανένας σύλλογος ή φορέας, πέρα από την Εκκλησία: το δικαίωμα να ενωθεί με το Χριστό και να γίνει άγιος.** Ποιος νοιάζεται γι' αυτό το δικαίωμά σας, αδελφοί μας ομοφυλόφιλοι, και ποιος το υπερασπίζεται; Οι ορθόδοξοι χριστιανοί, που διαμαρτύρονται με αγάπη για την παραπλάνησή σας από οργανώσεις και κράτη!...

Η καύση των νεκρών και η θέση της Ορθόδοξης Εκκλησίας για το ανθρώπινο σώμα

Ο πολλαπλασιασμός στη χώρα μας των ανθρώπων, που επιθυμούν να αποτεφρωθούν μετά το θάνατό τους, είναι φανερό ότι οφείλεται κυρίως σε δύο παράγοντες:

α. Στο ότι όλο και περισσότεροι Έλληνες, αν και είχαν βαπτιστεί κατά τη νηπιακή τους ηλικία, σήμερα δεν θεωρούν τον εαυτό τους ορθόδοξο χριστιανό.

β. Στο ότι οι περισσότεροι ορθόδοξοι χριστιανοί αγνοούν την άποψη της Ορθόδοξης Εκκλησίας για το ανθρώπινο σώμα, όπως αγνοούν και πολλά άλλα βασικά πνευματικά ζητήματα.

Ο χριστιανισμός δεν είναι ένα σύστημα θεωρητικών απόψεων για το Θεό ή ηθικών κανόνων. **Είναι ένας τρόπος ζωής, που οδηγεί τον άνθρωπο σε ένωση με το Θεό, δηλαδή σε κατάσταση αγιότητας.** Αγιότητα ονομάζεται η μεταμόρφωση του ανθρώπου σε ένα ον «άλλου είδους», με θεϊκά χαρακτηριστικά, μεταμόρφωση που οφείλεται στη λήψη της αγαθής ενέργειας του Θεού (θείας χάριτος) από τον άνθρωπο.

Η τελειότητα αυτής της μεταμόρφωσης είναι η κατάσταση που βλέπουμε στους αγίους: ουράνιες αποκαλύψεις και θαυματουργικά χαρίσματα, που εκδηλώνονται και κατά την επίγεια ζωή τους και μετά την κοίμησή τους (μετά θάνατον). Όμως, γενικά, κάθε ορθόδοξος χριστιανός, που αγωνίζεται να εφαρμόσει τις εντολές του Χριστού, αποκτά μεγάλη ή μικρή αγιότητα. Η αγιότητα *είναι* η σωτηρία, ο παράδεισος. Όλοι όσοι θα βρεθούν στον παράδεισο είναι άγιοι, έστω και «μικροί άγιοι».

Μεγάλοι και θαυματουργοί άγιοι υπάρχουν σχετικά λίγοι (πολλοί είναι, αλλά λίγοι σε σχέση με το σύνολο του ανθρώπινου πληθυσμού). Όμως μικροί άγιοι, που δεν κάνουν θαύματα (αν και η προσευχή τους συχνά προκαλεί μια παρέμβαση του Θεού, που ίσως περνάει απαρατήρητη), αλλά έχουν μια θέση στον παράδεισο, λόγω της καλοσύνης, της ταπείνωσης, της αθωότητας και της ευλάβειάς τους, ζουν γύρω μας χιλιάδες. Είναι άνθρωποι γνωστοί μόνο στα μέλη της οικογένειάς τους ή στον κοινωνικό τους περίγυρο και πολλές φορές οι γύρω τους δεν τους καταλαβαίνουν και διαφωνούν με το να είναι τόσο καλοί, ταπεινοί, αθώοι και ευσεβείς… Όμως τα ονόματά τους, όπως λέει το ευαγγέλιο, είναι γραμμένα στο «Βιβλίο της ζωής» του ουρανού και μακάρι να τους μοιάζαμε όλοι μας.

Ωστόσο, η θεία χάρη δεν ενώνεται μόνο με την ψυχή, αλλά επιδρά και στο σώμα του ανθρώπου και το κάνει άγιο. Το σώμα μας συμμετέχει στον αγώνα μας για την αγιότητα: το σώμα βυθίζεται στο νερό του βαπτίσματός μας, το σώμα μας χρίζεται με άγιο μύρο, στο σώμα μας εισέρχεται η θεία κοινωνία, το σώμα μας νηστεύει, ευλογείται όταν κάνουμε το σταυρό μας, διατηρείται αγνό όταν αποφεύγουμε την πορνεία, τη μοιχεία (συζυγική απιστία) κ.τ.λ. Έτσι, το σώμα κάθε ορθόδοξου χριστιανού αγιάζεται. Γι' αυτό π.χ. τα σώματα ή τα λείψανα των αγίων συχνά ευωδιάζουν ή μυροβλύζουν ή παραμένουν άφθαρτα ή μέσω αυτών γίνονται θαύματα.

Όλα τα παραπάνω τεκμηριώνονται με χιλιάδες μαρτυρίες από όλες τις εποχές και από την εποχή μας. Συνιστούν πραγματικότητα, προσεκτικά ελεγμένη και επιβεβαιωμένη στην πράξη.

Η Εκκλησία θάβει τους νεκρούς (που τους χαρακτηρίζει «κεκοιμημένους», δηλ. ανθρώπους που κοιμούνται, γιατί θεωρεί ότι δεν υπάρχει πραγματικός θάνατος), δεν τους καίει, ακριβώς επειδή το σώμα κάθε χριστιανού το θεωρεί ιερό. Αν κάτι το θεωρείς ιερό, δεν το καις, εκτός αν θέλεις να το προστατεύσεις από τη βεβήλωση (πράγμα που δεν συμβαίνει στην προκείμενη περίπτωση).

Όλοι οι πολιτισμοί που έκαιγαν ή καίνε τους νεκρούς (όπως οι αρχαίοι Έλληνες ή οι ινδουιστές – οι πιστοί της ειδωλολατρικής θρησκείας της Ινδίας) πιστεύουν ότι μόνο η ψυχή του ανθρώπου συνδέεται με το Θεό (ή «τους θεούς»), ενώ το σώμα είναι ασήμαντο και προορίζεται για τον αφανισμό. Η ταφή είναι τιμητική πράξη: το σώμα φυλάσσεται στη γη σαν θησαυρός. Η καύση συμβολίζει την απόρριψη του σώματος ως απορρίμματος.

Ομοίως, και οι σημερινοί συνάνθρωποί μας που επιθυμούν να καούν μετά το θάνατό τους, είτε δεν πιστεύουν στη μετά θάνατον ζωή, είτε πιστεύουν ότι αφορά μόνο στην ψυχή, όχι στο σώμα. Αντίθετα, κατά τους αγίους διδασκάλους του χριστιανισμού, στη δευτέρα παρουσία του Ιησού Χριστού **οι άνθρωποι θα αναστηθούν με το σώμα τους**, αλλά νέοι και αθάνατοι, όπως ο αναστάς (με το σώμα Του) Χριστός.

Η ίδρυση δημόσιων αποτεφρωτηρίων στην Ελλάδα, που προτείνεται αυτή την περίοδο, ασφαλώς θα ικανοποιούσε το αναφαίρετο δικαίωμα κάθε μη χριστιανού να αποτεφρωθεί. Η Εκκλησία δεν μπορεί να του το στερήσει (εκτός από το γεγονός ότι έχει το δικαίωμα να αρνηθεί να φιλοξενήσει αποτεφρωτήρια στο χώρο κοιμητηρίων που ανήκουν σ' αυτήν, όσα έχουν απομείνει), επειδή απλούστατα μόνο μη χριστιανοί μπορεί να επιθυμούν να αποτεφρωθούν. Οι χριστιανοί προσφέρουμε το σώμα μας στη μητέρα μας, την Εκκλησία, να το κηδέψει και να το ενταφιάσει με τιμές, όπως καθιέρωσαν οι άγιοί μας, τα λείψανα των οποίων αποδεικνύουν ότι τα σώματα των χριστιανών είναι άγια και δεν προορίζονται για τον αφανισμό, αλλά για την ανάσταση.